

2) czy też należy przyjąć, że są to usługi opodatkowane w miejscu, gdzie usługobiorca, na rzecz którego świadczone są usługi, posiada stałą siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej lub w przypadku jej braku, stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu, stosownie do art. 44 Dyrektywy 112?

(¹) Dz.U.L 347 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 30 marca 2012 r. — Salzgitter Mannesmann Handel GmbH przeciwko SC Laminorul SA

(Sprawa C-157/12)

(2012/C 184/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Salzgitter Mannesmann Handel GmbH

Strona pozwana: SC Laminorul SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 34 pkt 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) obejmuje również przypadek niezgodnych ze sobą orzeczeń z tego samego państwa członkowskiego (państwo wydania wyroku)?

(¹) Dz.U. 2001 L 12 s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 lutego 2012 r. w sprawie T-32/11 Verenigde Douaneagenten przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 kwietnia 2012 r. przez Verenigde Douaneagenten BV

(Sprawa C-173/12 P)

(2012/C 184/07)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Verenigde Douaneagenten BV (przedstawiciel: adwokat S. H. L. Moolenaar)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku zgodnie z zarzutami wskazanymi w odwołaniu,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) **Pierwsze dwa zarzuty** dotyczą błędu co do prawa, którego dopuścił się Sąd poprzez stwierdzenie, że strona pozwana słusznie doszła do wniosku, że świadectwa przewozowe EUR.1 zostały wydane wskutek nieprawidłowego przedstawienia stanu faktycznego przez eksportera.

Sąd oparł się przy tym na pojedynczych pismach skierowanych do Departement van Economische Zaken (ministerstwa gospodarki) około dwa i pół roku przed rzeczywistym wywozem, które można interpretować w różny sposób oraz na błędnie przyjęte za nieistotne zastosowanie zasady kumulacji, przy czym Sąd pomija okoliczność, że nawet władze uważają ją za bardzo skomplikowaną.

Jednocześnie Sąd nie wziął pod uwagę, że niderlandzkie organy celne w postępowaniu przed Gerechtshof te Amsterdam wyjaśniły, iż nie mogą dowieść, że udzielenie omawianych świadectw przywozowych EUR.1 wynikało z nieprawidłowego przedstawienia stanu faktycznego przez eksportera.

2) **Zarzuty trzeci i czwarty** dotyczą błędów co do prawa, których Sąd dopuścił się w związku ze stwierdzeniem, że organy celne w Curaçao w chwili wydania świadectw EUR.1 nie wiedziały lub nie miały obowiązku wiedzieć, że omawiane towary nie mogły zostać objęte preferencyjnym traktowaniem.

Sąd nie uwzględnił w swych rozważaniach okoliczności, że dla celów wydania świadectw przewozowych EUR.1 Departement van Economische Zaken w Curaçao przeprowadził co najmniej jedną kontrolę na miejscu, u eksportera. Ponadto Sąd nie wziął pod uwagę, że przy wydawaniu świadectw pochodzenia EUR.1 organy celne w Curaçao skontrolowały pochodzenie omawianego cukru w związku z jego przetworzeniem, aby w ten sposób zweryfikować wybrany reżim prawny.

Ponadto Sąd nie uwzględnił, że świadectwa przywozowe EUR.1 zostały wydane przez organy celne na podstawie świadectw pochodzenia w postaci formularza A (zwanymi dalej: formularzami A), na których nie można oprzeć wydania świadectw przewozowych EUR.1.